

Sygn. akt VI U 2605/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: R. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 28 sierpnia 2014 r., znak: (...)

w sprawie: R. S.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu R. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 września 2014 r. do dnia 30 września 2017 r.,
- 2) stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji,
- 3) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz ubezpieczonego kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 2605/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 sierpnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., po rozpatrzeniu wniosku R. S. z dnia 3 lipca 2014 r., odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres, tj. od dnia 1 września 2014 roku, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, która nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 27 kwietnia 2010 r.

Ubezpieczony R. S. od powyższej decyzji złożył odwołanie, wnosząc o zmianę wydanej decyzji poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony R. S. (ur. (...)), z zawodu monter urządzeń telekomunikacyjnych, rzemieślnik poczty polskiej, do dnia 31 sierpnia 2014 roku uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 27 kwietnia 2010 roku. W dniu 3 lipca 2014 roku ubezpieczony złożył w pozwanym organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do tego świadczenia na dalszy okres. Organ rentowy poddał ubezpieczonego badaniom przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 4 sierpnia 2014 r. ustalił, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 30 września 2017 r. w związku z wypadkiem przy pracy. Z kolei Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 25 sierpnia 2014 r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

-okoliczności bezsporne.

W celu zweryfikowania ustaleń dokonanych przez organ rentowy Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: ortopedy i specjalisty medycyny pracy.

Biegli specjalista rehabilitacji medycznej i specjalista medycyny pracy po zapoznaniu z dokumentacją medyczną, zebraniu wywiadu i przeprowadzeniu badania rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia: uszkodzenie pierścienia rotatorów lewego barku wraz z przednią częścią obrąbka stawowego oraz więzadeł kruczo-ramiennych i obrąbkowo-ramiennych, zmiany zwyrodnieniowe stawu ramiennie-łopatkowego i barkowo-obojęzycznego lewego. W ocenie biegłych lekarzy sądowych stan zdrowia ubezpieczonego upośledza sprawność organizmu w stopniu powodującym nadal okresową częściową niezdolność do pracy od 1 września 2014 r. do września 2017 r., w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 27 kwietnia 2010 r. Przyczyną jest nadal schorzenie układu ruchu. Zdaniem biegłych w stanie zdrowia ubezpieczonego nie nastąpiła poprawa w porównaniu z badaniami przeprowadzonymi poprzednio. W opinii wskazano, że z uwagi na brak możliwości pozyskania biegłego z dziedziny ortopedii, zakres ruchu oceniła merytorycznie specjalista rehabilitacji medycznej. Tym samym biegli zgodzili się z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS i nie zgodzili się z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS. Biegli dysponowali dodatkowym badaniem MRI stawu barkowego lewego z dnia 28 kwietnia 2015r.

- dowód: opinia biegłych z dnia 1.07.2015 r. (k. 21-22 akt sądowych).

Po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłych, organ rentowy pismem z dnia 18 sierpnia 2015 r. złożył zastrzeżenia do opinii biegłych. Organ rentowy podniósł, iż nie podziela opinii biegłych lekarzy sądowych, zdaniem których ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Organ podniósł, że w składzie biegłych sądowych nie było specjalisty ortopedy, natomiast w składzie komisji lekarskiej był specjalista ortopeda, który stwierdził: staw barkowy lewy bez zaników mięśniowych, zachowana rotacja zewnętrzna, w niewielkim stopniu ograniczenie odwodzenia. Zdaniem organu rentowego stopień upośledzenia barku lewego nie uzasadnia długotrwałej niezdolności do pracy. Organ wniósł o powołanie biegłego sądowego z zakresu ortopedii.

W celu wyjaśnienia powyższych zastrzeżeń, Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłych sądowych, w składzie: ortopeda, specjalista rehabilitacji medycznej oraz specjalista medycyny pracy.

Biegli lekarze sądowi w wydanej w dniu 29 października 2015 r. uzupełniającej opinii sądowo-lekarskiej, w oparciu o dodatkowo wykonane badanie ortopedyczne, podtrzymali wnioski i argumentację wskazaną opinii z dnia 1 lipca 2015 r. Biegły sądowy z dziedziny ortopedii stwierdził, iż ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy, pod warunkiem podjęcia leczenia w ośrodku chirurgii barku.

- dowód: opinia uzupełniająca biegłych z dnia 29.10.2015 r. (k. 47-48 akt sądowych).

Po zapoznaniu się z opinią uzupełniającą wydaną przez biegłych, organ rentowy wniósł zastrzeżenia, wskazując, iż opis badania biegłego specjalisty ortopedy jest sprzeczny z opisem badania Komisji Lekarskiej ZUS - ze specjalistą ortopedą i neurologiem w składzie. Organ wskazał, że podczas badania przez Komisję lekarską ZUS nie stwierdzono u ubezpieczonego zaników mięśniowych, zostały zachowane rotacje zewnętrzne, stwierdzono niewielkiego stopnia ograniczenie odwodzenia, co nie uzasadnia długotrwałej niezdolności do pracy. Organ rentowy wniósł o powołanie II zespołu biegłych lekarzy sądowych.

Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń organu rentowego i uznał za zbędne powoływanie kolejnego zespołu biegłych lekarzy sądowych. Podzielił natomiast wnioski zawarte w opinii biegłych z dnia 1 lipca 2015 r. oraz uzupełniającej opinii biegłych z dnia 29 października 2015 r.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie spór dotyczył tego, czy ubezpieczony spełnia przesłankę dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z związku z wypadkiem przy pracy.

Zgodnie art.6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 roku nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Na podstawie przepisu art. 17 ust. 4 w/w ustawy prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, przywraca się w razie ponownego powstania niezdolności, bez względu na okres, jaki upłynął od ustania prawa do renty.

W rozpoznawanej sprawie Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię sądowno-lekarską w całości, w tym uzupełniającą opinię biegłych i uznał je za wyczerpujące oraz poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinie te zostały szczegółowo uzasadnione, wnioski w nich zawarte nie nasuwały wątpliwości co do ich trafności. Biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali na podstawie przeprowadzonego badania przedmiotowego, materiału lekarskiego znajdującego się w aktach sprawy i wyników badań ubezpieczonego, w aktach organu rentowego i doręzonego przez ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili, przy czym w sposób przekonujący odnieśli się do wszystkich zgłoszonych przez organ rentowy zastrzeżeń, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego.

Sąd miał także na uwadze, iż organ rentowy po zapoznaniu się z uzupełniającą opinią biegłych sądowych z dnia 29.10.2015 r., nie wniósł merytorycznych zastrzeżeń do tej opinii oraz wnosił o powołanie kolejnego zespołu biegłych. Ubezpieczony pracował wcześniej jako rzemieślnik poczty polskiej, a schorzenia stwierdzone przez biegłych w istotny sposób ograniczają nadal jego zdolność do pracy w tym zawodzie. Uznać zatem należało, iż ubezpieczony jest nadal częściowo, okresowo niezdolny do pracy od dnia 1 września 2014 r. do 30 września 2017 r., wskutek przebytego w 2010 r. wypadku przy pracy.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinię biegłych sądowych uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie, i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

W punkcie 2. wyroku Sąd zgodnie z treścią przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy nie zaistniały podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, pomimo uwzględnienia odwołania ubezpieczonego. Sąd wziął pod uwagę, iż biegli dysponowali częściowo nowym materiałem w postaci wyniku badania rezonansu

magnetycznego z 28 kwietnia 2015 r. Sąd, w ocenie Sądu, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy nie zaistniały podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3. wyroku na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust. 2 oraz § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

SSO Ewa Milczarek